

»POMNI ČLOVEK, DA SI PRAH ...!«

Dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

Februar je prehodni mesec. Zima še vedno leži nad deželo, še vedno je veliko stvari pustih in otrplih. A vendar je v zraku že nov začetek. Letos sovpadata: dan Zaveze ljubezni in Pepelnica. To je močno znamenje saj praznujemo nov začetek in spreobrnitev, Zavezo in odpuščanje. Pepelnica ni dan hrupa in se tudi ne vsiljuje. Prinaša pa nam prelom z navadami. Vabi nas, da se ustavimo in postanemo iskreni. **»Pomni, človek, da si prah in, da se v prah povrneš!«** Stavek, ki postavlja v relativno perspektivo mnoge stvari, ki jih želimo imeti zase. Spominja nas, da večina teh stvari, ni del naše osebne zgodbe. Spominja nas, da nam ni treba vsega narediti, načrtovati ali zagotoviti. Zgodba Odrešenja je, še preden postane to naša zgodba, Božja zgodba.

1. KATEREMU VETRU ZAUPAMO? – UČENJE RAZLOČEVANJA: Naš čas je čas poln glasov, pričakovanj, mnenj, zahtev, ki prihajajo od zunaj in od znotraj. Nekatere stvari nas spodbujajo, druge nas vznemirjajo. Prava življenjska orientacija, se ne pojavi kar samodejno. Raste tam, kjer se učimo prepoznavati razlike.

Pepelnica je dan začetka notranjega duhovnega ozaveščanja. Vabi nas, da se znebimo nepotrebnih bremen, ne le zunanjih, ampak tudi notranjih. Na začetku tega leta, mi je mlada žena povedala, da so ji diagnosticirali neozdravljivo bolezen. Poleg veliko izlite jeze in nerazumevanja, mi je med drugim zaupala, da se ji zdaj veliko stvari zdi čisto nepomembnih. Predvsem je omenila kariero, nekatere skrbi v zvezi z družino, itd.

Kateri glasovi me spodbujajo, da grem naprej? Kateri glasovi me omejujejo? Kateri me glasovi vodijo globlje in kateri me begajo? Pater Kentenich je govoril o glasovih bivanja in časa. Bil je prepričan, da Bog ne govori le v izjemnih okoliščinah, ampak tudi sredi vsakdanjega dogajanja, po življenjskih dogodkih, po notranjih vzgibih, po izzivih časa. Zaupati vetru, seveda ne pomeni slediti kar vsakemu vzgibu. Zaupati vetru, pomeni živeti s pridobljenim občutkom za poslušanje. Biti pozoren in znati razločevati. Biti pripravljen resno jemati nasprotni veter. Pepelnična sreda nas pripravlja na to. To ni moralni pritisk, ampak povabilo k iskrenosti. Postavlja mi vprašanje, kaj lahko opustim, da bom svobodnejši za to, kar želi Bog začeti v meni?

2. ZVEZA LJUBEZNI Z MARIJO – ŽENO V SREDIŠČU: Po poti Zaveze ne hodimo sami. V Zavezi ljubezni z Marijo, nam je podarjen odnos, ki nas podpira, še posebej v časih negotovosti. Marija ne stoji nekje na robu, ampak sredi dogajanja. Ni posredovalka dokončnih odgovorov, ampak je žena, ki posluša, išče, presoja in pomaga. Marija nam predstavlja duha poslušanja. Marija zbira, hrani in razmišlja. Želi, da jo sami povabimo, da deluje. Njen **»DA«** Bogu, ni bil nepremišljena privolitev, ampak sad notranjega zorenja. Zato je naša učiteljica v rasti.

V Zavezi ljubezni, se z Marijo učimo zaupati pravemu vetru. Vendar, ne vedno najbolj glasnemu in ne vedno najbolj udobnemu, ampak tistemu, ki nas notranje usmerja k Bogu. Marija nam pomaga, da se sprostimo, ne, da bi postali omahljivi. Uči nas, da si upamo zaupati, ne, da bi se odpovedali lastni odgovornosti. Prav na pepelnično sredo, je ta marijanska dimenzija še bolj očitna. Spreobrnitev srca, ne pomeni razvrednotenja dosedanjega življenja, ampak njegovo preureditev. Marija spremlja naša pota, ne od zgoraj, ampak od znotraj.

3. VSAKDANJI, KOT MESTO ZGODOVINE MOJEGA ODREŠENJA: Morda je danes največji izziv naše vere prav v tem, da odkrijemo pomen malih stvari. V svoji notranjosti hrepenimo po smislu, po pomenu, po neponovljivi zgodbi in pri tem pogosto spregledamo dejstvo, da se zgodovina odrešenja odvija prav tam, kjer živimo.

Pepelnica se v to okolje popolnoma vklaplja. Pepelnica odvrne pogled od senzacij in ga usmeri na bistveno. Usmeri ga k malemu, a nosilnemu. Bog deluje najgloblje tam, kjer mu damo prosto pot. To lahko pomeni, da ne ocenjujemo novonastalih okoliščin na hitro, to je, da se vzdržimo prehitrih notranjih komentarjev. Pred vsako tako sodbo, si moramo vedno dopustiti trenutek tišine in zbranosti, ker bi bilo vse drugo, nam v škodo. Morda nam je to tudi izziv za postne dni: ne delati več, ampak si vzeti čas, za svoje bolj premišljene odzive.

Tako bo postal 18. februar, pomemben dan Zaveze. Postal bo dan spreobrnjenja, premisleka in nove usmeritve. Postal bo dan, ko bomo Marijo ponovno postavili v središče in se odpravili na pot, ki ni spektakularna, vendar zanesljiva. Ostanimo z Marijo v radosti, v pogumu in v moči vere! Zaupati vetru pomeni: dovoliti, da imajo Božji načrti prednost pred našimi; ostajati zvesti v malih stvareh; v viharjih življenja verjeti, da je novo življenje mogoče.

Želim vam blagoslovljen dan Zaveze ljubezni in globoko notranje približevanje Veliki noči!

Vaš, pater Felix Geyer, Schönstattsko gibanje, Nemčija

